

DVA SVĚTY TEJ ISTEJ PLANĚTY

NENA TURNER

NENA TURNER

DVA SVĚTY
TEJ ISTEJ PLANĚTY

Autor: © Nena Turner
Korektúra: Andrea Hošťáková
Obálka: © Zuzi Maat
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o., Liptovský Mikuláš
Tlač: Alfa print, s.r.o., Martin
Rok vydania: 2021
ISBN: 978-80-8197-356-7

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

(PRVÝ A DRUHÝ ZVÄZOK)

Nena Turner

PREDSLOV

Rozmýšľali ste niekedy o tom, aká bude vaša/naša budúcnosť? Ruku na srdce... boli ste zakaždým stopercentne presvedčení o tom, že krásna? Nikdy ste nepochybovali? Nalejme si čistého vína... Ľudkovia, obyvatelia matičky zem, poviem vám to trošku otvorene a bez servítky, no tento váš predpoklad pocitu, že ste v bezpečí a nič vám nehrozí, je... jednoduchý a naivný klam. Určite so mnou budete súhlasiť, keď budem tvrdiť, že dejiny nás niekoľkokrát presvedčili o opak.

Človek a celkovo ľudstvo majú v sebe aj zlú stránku a do vienka dostali nekonečný dar všetko pokaziť... alebo vylepšiť a napraviť? Závisí to od uhla pohľadu a dotyčnej osoby. Veď ten, kto koná zlo, by to, čo sa za posledné storočia udialo s civilizáciou, pokladal za nevyhnutné vyvrcholenie našej zvrátenej existencie. Že sme si len zjedli to, čo sme storočia kuchtili svojím správaním. Že to bol jediný možný výsledok. Jediný koniec. Lebo maximalizmus a ľudský pocit nadradenosti bol, je a vždy bude iba predzvesť pádu na úplné dno. A toto dno aj prišlo.

Spočiatku sme sa mohli hrať na pozitívnu diskrimináciu, podporovanie antidiskriminačných názorov a zákonov, vyhubenie sexismu, homofóbie, rasizmu, stierali sme rozdiely rás, ktoré sa množili medzi sebou, a tak sme sa stávali jednotnými a problematiky ako gender identita a sexuálna orientácia neboli viac problémami. Jazyk sa zjednotil do nadradenej angličtiny, farba pleti sa pomiešala na svetlejšiu hnedú, čo bol prirodzený výsledok migrácie a údajného zjednotenia celého sveta, stierania rozdielov a hraníc. NO POZOR! Ako som už spomenula, bola to len hra, ktorá v kríze ukázala svoju pravú tvár. V konečnom dôsledku pohlavia a ich kompletne rozdelenie sa stalo pre vzájomnú nenávisť nevyhnutným činom. Činom, ktorý bol ako vytrhnutie zuba. Bolestivý, no pre budúcu existenciu stál za to i napriek tomu, že za sebou zanechal diery a ranu, v našom prípade celosvetovú spúšť.

Teraz sa však vráťme na úplný začiatok. Vzplanutie zmeny datujeme okolo roku 2980, keď sa napriek technickému rozmachu a úrovni vtedajšej civilizácie začalo všetko rapídne rúcať. Stvorili sme technológie, vďaka ktorým sme dokázali existovať aj vo vesmíre. Lietali sme na Mesiac, dokonca navštevovali iné planéty (vybudované umelo v priestore medzi

Zemou a Mesiacom – dovolenky pre bohatých), rástla doprava, cestovanie, autá sa vznášali, mobilné telefóny, či už smartfóny, alebo ajfóny, a počítače sa zobrazovali holograficky na dlani a predlaktí ruky... jednoducho sme boli pánmi.

Dokonca sme sa videli takí mocní, s toľkými nekončiacimi sa možnosťami, neohrození, že lovci konšpiračných teórií odhalili podstatu niektorých tvrdení a predstavili svetu ich pravosť. Šli tak ďaleko a víťali sa v pravde dovtedy, kým nepotvrdili vládu niekoľkých ľudí nad celým svetom. Dotyční mali pod palcom bankovníctvo, farmaceutické firmy, zábavný priemysel (médiá, hudba, televízia, film, rozhlas, cenzúra) ... a nebol to nik iný ako ilumináti. Áno, vždy existovali, mali moc a hýbali bábkami – celým ľudstvom, čipovali vplyvných ľudí, potom s naším čistým svedomím a písomným dovolením aj nás, a hoci sme sa cítili v bezpečí, nikdy sme takí neboli. Technológie, čipy, hypnóza cez médiá, podprahové reklamy, kamerovanie, nahrávanie, sledovanie ľudí, zapisovanie a hromadenie nášho DNA, odtlačkov... dialo sa úplne všetko. Všetko sme vedeli a podporovali, pretože to bolo moderné. Bolo to pre naše dobro, aby nás mohli nájsť pri strate, hľadani, ublížení, aby mohli študovať choroby a tlačiť do nás nové lieky, ktoré z nás mali urobiť zdravých a nesmrteľných.

Dožívali sme sa stovky rokov, ale nikto sa nepýtal na následky, na to, kam smeruje toto zbieranie dát, nikto sa v tom nevrátil, lebo podprahovým ovplyvňovaním dosiahli to, že sa to ľuďom vôbec nezдалo nebezpečné. Vnímali to ako bežnú rutinu pokrokovej doby. Týmto sa dosiahol úplný vrchol civilizácie. Nebolo nič mocnejšie ako človek. Jediné, čo sme nikdy neuskutočnili, bolo zaľudnenie a presťahovanie sa na inú planétu – pomyselná hranica možností, ktorú sa nám nepodarilo prekonať ani vtedy. No cesty a lety na umelé planéty, Mesiac a potom aj Mars sa uskutočňovali stále častejšie. Prečo aj nie, pokiaľ sú možnosti? Celá história existencie ľudskej populácie bola, je a vždy bude založená na otázkach: Prečo nie, keď môžem a mám možnosti? Prečo nie, keď môže ten druhý? Chcem toto, chcem hento, lebo to má druhý a ja nie som od neho o nič horší. Dokážem mu, že tiež na to mám, dokonca si zadovážim ešte lepšiu verziu, než vlastní on. A najlepšie hneď, v tejto stotine sekundy, už nech to je. Pochopiteľne, dovoliť si to mohli len vybraní, zámožní a bohatí jedinci. a priepasť medzi smotánkou a bežným priemerom (v skutočnosti podpriemerom) sa prehľbovala.

Rovnako to bolo aj so strojmi – robotmi. Tam, kde to bolo pod našu

(Ľudskú) úroveň alebo nad našu úroveň (objavovanie planét a vesmíru), sme zakaždým vyslali stroje. Vylepšili sme ich umelou inteligenciou, a to len preto, aby boli využiteľnejšie. Stroje začali nahrádzať ľudí a tí s tým boli spokojní. Nikto sa nechcel hádať s druhými ľuďmi za priehradkou obchodu, úradu, celkovo ničť si nervy so službami. Tam mali nezastupiteľný význam stroje a technika. Veď prečo si neuľahčiť to, čo nás nebaví?

Začali sme sa pokladať za nepremožiteľných, mohli sme všetko, no len do istej miery, keď sa náš svet rozplynul na prach. Na jednej strane technika, peniaze, farmaceutické firmy, materializmus, výroba, na druhej strane zdevastovaná príroda, spotrebovanie prírodných zdrojov, premnoženie sa a v konečnom dôsledku ústup ľudskosti, citov a empatie. Prvotné obdobie zero waste, vegan či minimalizmus pobláznenia vyprchalo rovnako rýchlo, ako prišlo, a rovnako ako to býva pri novoročných predsavzatiach, aj v tomto prípade sme prestali byť falošne a pokrytecky dobrí, vzorní a skončili sme s hrou na eko dobrodincov a vrátili sa k ničeniu, plasty, znečisťovaniu a premnožovaniu našej planéty. Videli sme holografické obrazovky prístrojov, techniku, vedecký rozmach, a to reálne, živé, hmatateľné (aj nehmatateľné) okolo nás sa rozplynulo aj so svojim významom.

Museli sme začať s geneticky upravenými plodinami a stravou. Ľudstvo prestalo byť prírodným, biologickým, prirodzeným. Stroje boli odrazom nás, no v skutočnosti sme sa postupom času začínali my ponášať na ne a správali sa predvídavo, továrensky ako kus za kus a dookola opakovali svoju prednastavenú normálnu rutinu. Prispôbili sme sa umelosti, ktorá nám vo svojom svete tri krát tri metre vyhovovala. Prečo riešiť pohodlie a šťastie druhých, keď konkrétne mne je úžasne?

Samozrejme, že to nemohlo trvať donekonečna. Každý rok to bolo horšie a zisťovali sme, že to nie je až také výhodné a číselne nešlo o nič udržateľné. Keď ide imaginárna sínusoida osudu hore, skôr či neskôr musí ísť aj dole. Tam, kde bol kedysi internet, zmizla anonymita a elektronický a technický systém sa dominovo rúcal. Technologické firmy zneužívali informácie, ľudí brali ako kusy, ktoré boli zdrojom neocenených informácií a z toho vyplývajúcich finančných ziskov. Brali, brali, hrabali, hrabali, až dosiahli pád na úplné dno. Tvrdili sme, že ilumináti sú neporaziteľní? Nie je to tak. Keď už nie je čo ovládať, čo brať, čo zneužívať, nedokážu sa zachrániť ani oni. Keď človek iba berie, v konečnom dôsledku vždy nájde a dôjde len na to finálne dno. Kde sme inovovali techniku, tam

sme spotrebovali zdroje (uhlie, ropu, plyn, drevo a tak ďalej), minuli sme zásoby a krajiny ich odkupovali od ostatných krajín. Začala sa energetická kríza a aj krajiny, ktoré predávali vlastné zásoby a bohatli na tom, odrazu vyschli. Nenásytnosť ich posunula do záhuby. V časoch, keď sme nemali hranice a neboli sme nik iní, len páni tvorstva, prišiel ten najťažší zlom, keď nebolo cesty späť. i keď vládli bohatí, peniaze strácali cenu a vystavané rebríčky hodnôt ľudí padli ako domček z karát. Načo peniaze, keď ich nie je za čo vymeniť? Načo peniaze, keď nie je čo kúpiť? Technika prerástla naše možnosti a celkovo ľudskú civilizáciu, lenže toto všetko sa rýchlo stalo bezcenným a stroje upadali na svojej dôležitosti, potrebnosti a postavení. Načo by sme mali stroje, keď pre zdevastovanú prírodu nebolo jedlo, chorým vyschli zdroje liekov, pre preľudnenosť mizol priestor na bývanie, keď sme jednoducho stratili možnosti a zdroje na uspokojenie základných biologických potrieb? Ako sme mali udržať stroje, keď sme ich nemali z čoho vytvárať a chýbali nám energetické zdroje na lepšiu existenciu, nieto ešte nimi plytvať na roboty, počítače, materiálnosť... a tak technika chradla a ako nepotrebná sa začala kopíť na smetiskách.

Verte či neverte, no aj zdravotníctvo, tak ako sme ho poznali storočia, odrazu padalo, mýňalo sa, až dopadlo, skrachovalo a skončilo. Doslova. Štátne zdravotnícke zariadenia boli vyhladené farmaceutickými firmami, peniazmi, vybudovali sa súkromné nemocnice, kde si starostlivosť mohli dovoliť len niektorí. Kto si ju nemohol dovoliť, zomieral v štátnych ozdravovniach, kde sa teoreticky liečil, no prakticky len dožíval, lebo bez peňazí neexistovali možnosti na vyzdravenie.

Ruka v ruke s touto nelichotivou situáciou chudoby šli aj nové choroby, predošlé sa modifikovali, a hoci bola možná liečba, kríza nevynechala ani tento rezort a lieky sa po dlhšom čase predsa len spotrebovali. Zdravie sa stalo tovarom, benefitom. Lieky klesli na úroveň posledných zásob, a teda ich cena rástla, stále viac ľudí si ich nedokázalo zaplatiť a točili sa v začarovanom kruhu, z ktorého nebolo cesty. Až napokon aj tu peniaze stratili svoju moc, pretože ani milióny eur nebolo za čo vymeniť. Preto sa na svetlo sveta opäť dostalo šamanstvo a ľudové liečiteľstvo, ktoré začalo prosperovať, a vyhladilo tak vyššavené farmaceutické firmy, ako aj skorumpované zdravotníctvo a zdravotné poisťovne, ktorých názvy dnes pozná málokto. Šamani a šamanke rozkvitali, ich záber sa násobil a stavili skôr na dobrú povesť, než na peniaze. Kým dokázali pomôcť, človek to šíril ďalej a k danému šamanovi alebo šamanke prichádzali stále ďalší

pacienti, niekedy stojaci v päťdesiatmetrovom rade pred dverami domu.

Kolotoč sa nezastavil a uvažovanie spoločnosti sa radikálne menilo. Mohla za to jednak životná situácia, jednak vedenie krajín, ktoré sa zahĺbili do svojich problémov a o problémoch ostatných, respektíve pomoci druhým, nechceli ani len počuť. Veď čo ma nepáli, to ma nezaujíma, však? No len zatiaľ.

Keďže ľudia naďalej chudobneli, dokonca aj tí bohatší, rozmohlo sa zúfalstvo a zasiahlo nás ďalšie zlo, lebo ak človek zúfa, hľadá pomyselné steblo trávy, ktorého by sa chytil, len aby sa mal trochu lepšie a aby prežil, keď už sa topí po krk v problémoch. V takejto situácii však prirodzene rastie a množí sa už spomenuté zlo, ktoré má výborné podmienky na vzplanutie, a vzniká efekt motýlich krídel, ktorý sa rozširuje a ovplyvňuje aj ostatných. Prečo? Lebo aj to zlo je vždy lepšie ako slučka okolo krku a labilný stolček pod nohami. Ľudia, a hlavne mladí, prestali veriť v politikov, začali ich zatracovať, pretože s touto katastrofálnou situáciou nespravili vôbec nič. Politici nikomu nepomáhali, chránili svoje prostredie, rodiny a bežní ľudia im boli ukradnutí. Neuvedomovali si, že štát a krajina nie sú oni, ale samotný ĽUD.

Politika a správa štátu je závislá od ľudí, ktorí si zvolili svojich predstaviteľov, ktorí vždy mali hájiť práva občanov, a ak dôjde ku krízovým situáciám, majú občanov zachrániť. To sa však NEUDIALO, lebo všetci politici všetkých štátov srali na radových občanov a chránili len svoje zadky a zadky vlastných rodín. To bilo do očí bežnému ľudu, mladí sa konečne postavili, začali protestovať a zrodilo sa ešte väčšie zlo ako samotná politika. Tým zlom sa stala istá sekta, ktorá cez dobre mienené, no propagandou prifarbené diela z dvadsiateho prvého storočia, stála na počiatku katastrofy. Dan Brown – *Da Vinciho kód* a Paul Hoffman – *Ľavá ruka Boha* v kombinácii s *Kladivom na čarodejnice*. Kto nepozná tieto skvosty, tak po a: musí si ich prečítať a po b: ide o knihy, v ktorých prostredníctvom príbehu nachádzame medzi riadkami boj proti cirkvi, náboženstvu celkovo, mužskej dominancii, mužskej nadvláde a čítame o dokonalom zobrazení mužského nedotknuteľného a obrovského ega.

Posledným klincom do rakvy sa stali dôkazy konšpiračných bádateľov, ktorí hovorili o tom, že dané diela sú pravdivé a ženám nikdy nebolo dopriate toľko práv, ako im prislúchalo. Výsledkom bolo premostenie utlačania a pohlavnej diskriminácie aj do iných oblastí života. Ženy videli nespravodlivosť vo všetkom. Presne toto na základe spomenutých

kníh veľmi vyhovovalo niektorým mladým ženám, ktoré vytvorili okolo roku 2986 kult pod názvom *Magdalénin odboj*. V tomto odboji začali ženy zo všetkého obviňovať mužov, šíriť nenávisť voči nim a hlásať, že ony sú tie, ktoré zachránia ľudstvo. Slepo podkopávali režim a tvrdo vykrikovali svoje nemenné pravdy, ktoré sa niesli čoraz ďalej ako vôňa čerstvého pečiva. Veď ako napísal Hoffman – *Pápež predsa nemôže byť žena, pravdepodobnejšie je, že pápežovi jednoducho odfikli vtáka...* alebo Brown – Ženám ukradli všetky práva. Tieto silné slová plus ďalšie historické prehrešky voči ženám (upaľovanie bosoriek, mučenie žien, odopieranie práv) podnecovali nový svet, novú éru. Tak ako kedysi Adolf Hitler, tak teraz ženy vzbudili neslýchanú hystériu. Veď samotné slovo hystéria je odvodené od latinského hystera, čiže maternica. Dokonca predviedli tú najväčšiu hystériu v histórii ľudstva, lebo to znamenalo nadvládu jedného celého pohlavia, nielen jednej rasy, národnosti alebo náboženstva.

Za šesťnásť rokov (rok 3002) počet prívrženkýň *Magdaléninho odboja* vzrástol na jednu tretinu vtedajšej strednej Európy, a dokonca polovicu ženskej populácie Ameriky. Po ďalších piatich rokoch (rok 3007) tento kult žien vytvoril samostatné územia, kde žili iba ženy, označovali sa za sebestačné, schopné existencie bez mužov, hlásali, že jeden muž vyprodukuje toľko spermií, že nie je nutné, aby ich žilo viac, že muži zbytočne neudržateľne zaľudňujú planétu a ich jediná funkcia je dodanie biologického materiálu na stvorenie ďalších silných žien (lepších od mužov). Prešlo dvadsaťtri rokov (rok 3030) a ľudstvo sa tak zbláznilo a zúfale ženy sa nechali tak zmanipulovať, tak intenzívne sa obe pohlavia znenávideli, že došlo k vypusteniu bômb. Že je to prehnané? Nie, nie je. Poďme na to však postupne, krok za krokom.

Veźmite si zúfalstvo, sebeckosť a pridajte k tomu tvrdenia istých ľudí, ktorí šíрили nenávisť voči druhému pohlaviu a ponúkali riešenie bezvýchodkovej situácie. Tisícročia predtým tu bol Hitler, ktorému stačilo oveľa menej. Preto došlo až k spomínanému vypusteniu bômb, a to v roku 3030. Samozrejme, že to obe pohlavia, nezávisle od seba, vedeli. Nehovoriac o tom, že to čakali, a preto celé roky dopredu budovali podmienky na to, aby prežili niekoľko rokov bez vonkajšieho vplyvu. Vykopali podzemné katakomby, ktoré obsahovali všetku zvyšnú techniku a vymoženosti. Šlo o posledné zvyšky akej-takej úrovne, aby sme jednoducho prežili. Umelé skleníky, cisterny a čističky vody, zásoby, náhrada slnka. Všetko, úplne všetko, čo zostalo, sa postupne odnášalo do krytov.

Keď sa v osudný deň D vyhlásil poplach, vzali so sebou to najnevyhnutnejšie (pár užitočných zvierat, semená, rastliny, obživu, vodu) a celé dve tretiny žien a mužov žijúcich na planéte Zem (nezmestili sa do týchto predvídavosťou prichystaných opevnení) zahynuli pod výbuchmi biologických, atómových a nakoniec aj jadrových bômb. Ich koniec bol bolestivý, rýchly, rozhodne nie ľudský. Cieľom mala byť čistka preľudnenosti, zníženie počtu konzumentov, ktorých vybraná skupina nemienila živiť, a, samozrejme, aj usmrtenie opačného, nepriateľského pohlavia. Tí, ktorí mali šťastie, boli informovaní a schovali sa podľa pohlavia v mužských alebo ženských úkrytoch, zažili desiatky rokov plných betónového prostredia, disciplíny a učenia sa žiť pokope v malom priestore s obmedzenými zdrojmi. Zároveň počúvali desiatky rokov nenávistné slová na opačné pohlavie a ich predsudky silneli a silneli – za to, že boli desaťročia pod zemou, mohli predsa tí druhí.

Čo sa týka žien, za vinníkov situácie pokladali mužov a *Magdalénin odboj* bol pre ne svetlo na konci tunela, ktoré vždy hlásalo len pravdu a zachránilo ich pred krutou smrťou, ktorá ich mala postretnúť kvôli bombám vyslaným mužmi. To, že aj samotný *Magdalénin odboj* vypustil bomby z jednoduchej nenávisťi, si doteraz odmietajú priznať. Obhajujú to ako nutnú obranu. Nakoniec vyšiel *Magdalénin odboj* ako ten dobrý a bojujúci za ich práva. Šlo o logické vyústenie toho, že osemdesiat percent zachránených žien boli stúpenkyne tohto odboja a vyznávačky ich filozofie: ŽENY NAD MUŽMI!

Písal sa rok 3058, keď sa prvýkrát odvážili vyjsť na povrch. Zistili, že budovy neodolali, zem bola zdevastovaná, živočíchy vymreli (okrem tých, ktoré stihli zachrániť v bunkroch). Všade nachádzali len prach, spúšť, do základov zničené pozostatky bývalých poschodových budov. Vládlo tam hrobové ticho a nenašli nikoho, kto by to mimo úkrytu prežil. To ešte viac posilnilo ich vzájomnú nenávisť. Ženy stupňovali svoju zášť voči mužom, muži z princípu podceňovali a vychutnávali si klamnú slabosť žien so skrytou nenávisťou v pozadí.

Popri tomto zúfalstve však obe pohlavia našli niečo, v čo nedúfali. Napokon sa ukázalo, že niekto predsa len dokázal byť mocnejší ako oni a začal sa vyrovnávať s touto situáciou svojsky. Príroda. Áno, presne ona. Obe pohlavia začali nezávisle od seba nachádzať úseky zelene, priniesli tam zachránené semená, rastliny, živočíchy, hneď nato priletel hmyz a môžeme to parafrázovať aj tak, že príroda opäť vyhrala nad ľudstvom.

Začala sa pomaly, ale isto regenerovať. Týmto inšpirovala mužov aj ženy.

Posledným podnetom prebudenia bolo zistenie, že prežilo aj druhé pohlavie. Dovtedy žili v predstave, že tí druhí voňajú fialky odspodu. Príroda plus tento nový objav druhého pohlavia ich prinútili zamýšľať sa nad tým, ako vybudujú svet odznova. Začnú od nuly. Chcú či nechcú... museli sa stretnúť a začať rokovania týkajúce sa ďalšej budúcnosti. Ukrytí pred druhými sa hľadali celé tri roky, až sa im podarilo dohodnúť sa na stretnutí. Darmo, bez vajíčka a spermie sa život nerodí, aj keď si spravíte umelé zásoby a realizujete umelé oplodnenia.

Stretnutie pozostávalo z desiatich žien a desiatich mužov, ktorých úlohou bolo dohliadnuť (v skutočnosti presadiť, čo si budeme klamať) na dodržanie svojich práv. Jediná vec, na ktorej sa zhodli okrem toho, že prišli bojovať, bola, že potrebujú vymyslieť systém oplodňovania. Ženy chceli obnoviť svoje staré dobré metódy umelého oplodňovania, s čím muži súhlasili, lenže žiadali záruku toho, že budú v pravidelných mesačných splátkach dostávať mužských novorodencov ako znak protislužby za spermie. Táto požiadavka sa spisala po dvoch rokovacích dňoch plných hádok na celých desať strán. Šlo o podrobné rozpísanie štyroch hlavných bodov, ktorým by sme mohli dať názvy ako:

- *Zrušiť peniaze, najväčšie zlo ľudstva.*
- *Odovzdať a zničiť zvyšné strelné/palné zbrane (pušky, pištole) a bomby, keďže sú predpokladom neférového boja a väčšej škody ako úžitku.*
- *Zaviazať sa šetriť zdrojmi, technikou, vrátiť sa do fázy pred energetickým a technickým rozmachom, aby sa neopakovalo vyhasnutie neobnoviteľných zdrojov.*
- *Ako protislužbu za poskytnutie spermií ženám na umelé oplodňovanie ženy odovzdajú raz mesačne všetkých narodených mužov zbernej službe Mužského štátu.*

Týmto bodmi sa mierové zasadnutie skončilo. Zápisnica mala síce niekoľko strán, no v podstate neobsahovala podrobný opis spôsobu realizácie týchto opatrení. Nič, čo by zamedzovalo tomu, aby sa história neopakovala. My ľudia sme jednoducho nepoučiteľní. Prvá svetová vojna smerovala k druhej a aj tu len vyvrcholilo to, čo sme mali zastaviť, kým bol ešte čas. Len čo muži podpísali zápisnicu, ženy vytiahli kolty, namierili nimi na čelá desiatich mužov a bez milosti ich popravili (aj

keď pred chvíľou podpísali, že takéto zbrane sú zakázané). So zmluvou v rukách a s úsmevmi na perách odišli, keď ich po polhodine jazdy na koňoch, nechránené v priesmyku, dostihla nikdy nezabúdajúca karma. Tou karmou boli číhajúci a čakajúci muži, ktorí sa schovávali v skalných úkrytoch s namierenými samopalmi (tiež nerešpektovali dohodu). Ani nemusím hovoriť, že samopaly vystrelili a nastal totálny koniec spoločného života. Tu sa krvou oboch pohlaví začal písať nový svet... teda... dva svety tej istej planéty.

Štáty, mestá, obce, dediny... z týchto slov sa stali zaniknuté historizmy. Viac nejstvovali. Vytvorila sa len hranica ženského a mužského územia, bojové fronty, línie a zákopy. Budovanie nového sveta šlo ruka v ruke s vojnou pohlaví. Mužský štát so svojim kancelárom proti Ženskej krajine s prezidentkou ako riadiacou hlavou celej polovice sveta, planéty Zem. Obe krajiny, štáty, územia spísali svoje vnútorné ústavy, zmluvy, zákony a dnes vieme, že sme v podstate robili dve veci, ktoré sú ľuďstvu zakaždým najvlastnejšie. Budovali a bojovali. Ženy proti mužom, čiže ženy spy-ky (pomenovanie pre ženské vojačky) proti mužským vojakom. Budovanie sa našťastie nieslo v múdrejšom duchu. Poučili sme sa, reálne prehodnotili priority a snažili sa predísť energetickej kríze, ktorá to všetko začala. Aj muži, aj ženy pokladali za nevyhnutné za každých okolností využívať len obnoviteľné, nevyčerpatelne zdroje energie. Prioritou sa stala geotermálna, veterná a slnečná energia. Elektrárne znamenali len minimálny úžitok, a to len tam, kde boli nevyhnutné, a ľudia sa k nim vracali iba ojedinele. Elektrinou bolo povolené len svietiť a čerpalo ju len technické a vedecké odvetvie. Dokonca aj tam sa využívali výlučne solárne panely.

V podstate sa celá technika obmedzila na to najnevyhnutnejšie a používala sa len pri vede, mechanike a stavebníctve. Zmizol plyn, obmedzila sa kovovýroba. Tiež sa vytratili automobily, lietadlá, vlaky. Načo je človeku automobil, keď má vyššie priority, ciele a poslanie? Obzvlášť, keď sme mali k dispozícii kone a koče. Internet viac nejstvoval, nepoužívali sa mobilné telefóny. Načo, keď existovali papier, pero a poslovia? Aspoň v niečom sme sa poučili a vytriedili nepotrebné zbytočnosti. Šetrili sme zdroje, šetrili sme seba. Popritom sme verili, že sa nám to vyplatí, a konečne sme vytvorili fungujúci a nefalšovaný minimalizmus. Ďalšia zásadná zmena nastala v šatníku. Vrátila sa ženskosť v kombinácii s praktickosťou. Historická krása zbavená nepraktickosti. Gro módy prezentovali korzety a sukne rôznej dĺžky, no ušité boli z pohodlných kožených

či látkových materiálov, z ktorých sme vynechali starodávne krinolíny, kovové spodničky, spodničky celkovo a tak ďalej, preto vládli krátke sukne a krátke korzety. Ženskosť, to, na čo sme boli hrdé, sa kombinovala s účelnosťou.

A tu, presne v tomto okamihu, sa začína písať náš príbeh...

2980 – *kríza a vzplanutie zmeny*

2986 – *vznikol Magdalénin odboj*

3002 – *Magdalénin odboj sa rozšíril do tretiny strednej Európy, polovice Ameriky*

3007 – *Magdalénin odboj si vytvoril vlastné územia bez mužov*

3030 – *muži aj ženy vypustili bomby*

– *začiatky spísania ústavy*

3058 – *opustenie bunkrov*

3061 – *krvavé rokovanie a rozdelenie území*

– *definitívne uzákonenie ústavy*

ÚSTAVA

ÚSTAVA ŽENSKÝCH PRÁV A ZÁKONOV UZÁKONENÁ ROKU 3030 PO NAPADNUTÍ ŽIEN MUŽMI a ZDEVASTOVANÍ VŠETKÉHO VY- BUDOVANÉHO ZA CELÉ TRI TISÍCROČIA, NÁSLEDNE INOVOVANÁ v ROKU 3061 PRE KRVAVÉ SPEČATENIE PRAVDY

- * *Priezviská sa vzhľadom na koniec pokroného príbuzenstva rušia. Priradené priezvisko je znakom dospelaj, vyštudovanej ženy, ktoré dostane pri absolventskej ceremónii.*
- * *Pohlavné splynutie ženy a muža je neprípustné, hraničí s protirežimovým a sprisahaneckým konaním, a preto bude takáto žena odsúdená a popravená (pre blahu ostatných žien a uchránenie Ženskej krajiny).*
- * *Platnosť peňazí a peňažnej meny sa týmto rušia. Mince a bankovky sa stávajú neplatnými, podliehajú zničeniu. Peniaze nie sú potrebné, pretože o všetky ženy sa postará krajina, všetko sa rozdáva rovnomerne na prídel, čím sa stierajú rozdiely.*
- * *Materiálne veci sú spoločné a slúžia len na uspokojenie základných potrieb jednotlivca. Všetky ženy prispievajú do spoločného majetku/bohatstva/života a na základe princípu minimalizmu si vystačia s týmito zdrojmi po všetkých stránkach.*
- * *Strelné/palné zbrane ako pištole, pušky spolu s bombami a biologickými zbraňami sú po diskusii s kancelárom Mužského štátu zakázané, ich používanie je neférové a pod úroveň dnešnej pokročilej civilizácie.*
- * *Novonarodené ženy sa v Bletone, ústave pre rodičky, rozdelia do dvoch základných skupín:
 - rodičky,
 - nerodičky,*
 - o SPY-ky,
 - o babice,
 - o šamanky,
 - o farmárky,
 - o vedkyne,
 - o techničky.

RODIČKY – ženy, ktoré v Bletone privádzajú na svet deti.

Práva:

– pokladať sa za nadradené nad mužmi,

- pokladať mužov za podriadených ženám,
- pokladať sa za podriadené spy-kám.

Povinnosti vo forme zákonov:

- príviesť na svet silné ženy pre prosperovanie krajiny,
- narodených mužov raz za mesiac odovzdať mužom, pretože len vďaka ich spermiami môže prebiehať umelé oplodňovanie a nedôjde k vymretiu populácie,
- žiť celý život v Bletone, ústave pre rodičky.

NERODIČKY:

- **SPY-KY** – určené ženy, ženské vojačky, ktoré chránia ženské pohlavie pred mužmi, bojujú vo vojne.

Práva:

- pokladať mužov za niečo menejcenné,
- pokladať sa za nadriadené pohlavie,
- trestať mužov, ktorí sa pri vkročení na ženské územie stávajú podriadení ženským zákonom,
- zabiť muža už len za prečin, že roky pokladá ženy za vec na uspokojenie svojich sexuálnych chýfok/potrieb.

Povinnosti vo forme zákonov:

- vo veku dvoch rokov sa dostať do rúk učiteľkám,
- žiť u učiteľky a vo svojich pätnástich rokoch odísť a vzdelávať sa v SSA (Stredná spy akadémia), kde sa naučí začleniť sa a byť spy-ka,
- po absolvovaní SSA sa stať spy-ka,
- chrániť ostatné ženy a spy-ky ako samu seba,
- zabiť každého muža,
- na území Mužského štátu zabiť toľko mužov, koľko sa len dá, aj za cenu vlastnej smrti – jeden muž dokáže odovzdať v ejakuláte toľko spermií, že nie je nutné hľadať na početnosť mužov,
- nepriznať si menejcennosť a slabosť,
- neotehotnieť,
- nenechať žiadneho muža nažive.

Stredná spy akadémia – akadémia, kde žijú študentky, budúce spy-ky, ktoré sa učia zaisťiť bezpečie a chrániť ženy pred mužmi. Toto štúdium trvá päť rokov, kým sa

budúca spy-ka stane pripravenou bojovať. Po doštudovaní žije v tejto akadémii ako dospelá spy-ka, ktorá je povolávaná na rôzne bojové fronty, kde sa realizuje ako profesionálna ženská vojačka.

- **BABICE** – ženy, ktoré žijú v Bletone a starajú sa o rodičky v období pred tehotenstvom, počas tehotenstva, pôrodu, šestonedelia, a o deti ženského pohlavia od narodenia do dvoch rokov ich života. Nie sú to čisto pôrodné asistentky, pretože súčasťou ich práce je aj vedecké odvetvie, kde v laboratórnych podmienkach umelo oplodňujú rodičky,

Bleton – ústav pre rodičky. Rodia sa tu deti, ktoré sa hneď po narodení rozdelia na ženy a mužov. Následne sa podľa zdravotného stavu a iných kritérií novorodenci ženského pohlavia separujú na budúce rodičky alebo nerodičky,

Areviere akadémia – akadémia blízko Bletonu, kde sa vzdelávajú babice. Ich vzdelávanie v oblasti babictva je stanovené na jeden rok, avšak následne sa po zvyšok života okrem starostlivosti o rodičky venujú výskumu a inovácii v problematike umelého oplodňovania.

- **ŠAMANKY** – ženy, ktoré žijú na celom území Ženskej krajiny vrátane bojových frontov. Dbajú o zdravotný stav žien, prevenciu chorôb a v neposlednom rade liečenie už vzniknutých ochorení,

Druum akadémia – akadémia, kde sa počas desiatich rokov budúce šamanky učia od starších šamaniek tajomstvá ich liečenia a techniky uzdravovania.

- **FARMÁRKY** – ženy, ktoré žijú na svojich nebojových územiach, kde obývajú farmy, pestujú a starajú sa o obživu žien,

Florél akadémia – akadémia, kde sa počas piatich rokov budúce farmárky učia tajomstvá farmárčenia a chovu zvierat, následne im je pridelená farma, kde sa starajú o dostatok rastlinnej a živočíšnej produkcie, či už pre akadémie, fronty, všetky ženy, alebo celú Ženskú krajinu,

Renov – ústav na chov koní.

- **VEDKYNE** – ženy, ktoré vo svojich laboratóriách vyvíjajú a zdoko-

naľujú možnosti Ženskej krajiny. Hlavnou prioritou je zdokonaľovanie techniky umelého oplodnenia,

Verelyn akadémia – akadémia, kde budúce vedkyne podľa vlastného záujmu počas desiatich rokov nasávajú čo najviac vedomostí o niektorej z oblastí, v ktorej budú následne dominovať a ďalej ju rozvádzať. Ide o najväčšie mozgy ženskej populácie s prístupom k najväčšej knižnici v krajine.

o **TECHNIČKY** – ženy, ktoré v technických hangároch zabezpečujú technické vybavenie, fungovanie a vyvíjanie technológií, v praktickom ponímaní realizujú to, čo vymyslia vedkyne,

Trochnik akadémia – akadémia, kde sa počas desiatich rokov budúce techničky vzdelávajú a manuálne cvičia vo svojej profesii s následnou čo najlepšou technickou podporou od Ženskej krajiny.

x x x

o Staré ženy (po päťdesiatom roku života) alebo mladšie pre zranenie, za zásluhy alebo pre iné výsady sa po rozhodnutí parlamentu Národnej rady Ženskej krajiny, že sú oslobodené od práce, rozdelia do dvoch skupín:

1) **UČITEĽKY** a **PROFESORKY** sa starajú o výchovu, vzdelávanie a profesijnú prípravu jednak v školách, potom v následných akadémiách podľa toho, akú profesiu pôvodne vykonávali,

2) **POLITIČKY** – môžu byť aj mladšie, a to v prípade, ak ich oficiálne zvolí Národná rada Ženskej krajiny. Hlasovanie sa koná každých päť rokov. Väčšinou ide o odmenu za priznané zásluhy v nejakej sfére.

Vyššie uvedené je podpísané prezidentkou Ženskej krajiny. Nedodržiavanie a porušovanie tohto dokumentu je trestné a môže vyústiť až do rozsudku smrti.

Melody Mastersová
prezidentka

Po narodení v Bletone sa novorodenci rozdelia podľa pohlavia. Raz mesačne sa bábätká mužského pohlavia odovzdávajú mužom, deti ženského pohlavia ostávajú v Bletone. Tu sa ženský novorodenci podrobujú základným vyšetreniam, prehodnocuje sa budúci dopyt po konkrétnych profesiách a na základe toho dievčatká rozdelia na rodičky a nerodičky.

Rodičky ostávajú celý život v Bletone. Keď už nie sú schopné pôrodu, pomáhajú babiciam pri starostlivosti o rodičky a novorodencov.

Novonarodené nerodičky ostávajú v Bletone prvé dva roky svojho života ako dojčatá a batoláta, počas ktorých sa zisťuje a analyzuje telesná spôsobilosť dieťaťa s jeho predpokladmi. Neustále sa vyšetrujú, až sa rozhodne o ich budúcej profesii.

Vo veku dvoch rokov, keď nie sú dojčené, sa dievčatá odovzdávajú učiteľkám, ktoré majú k dispozícii všetky dokumenty dievčat, vychovávajú a vzdelávajú ich vo svojich školách, ktoré majú zriadené vo vlastných pridelených domoch, dávajú im základy pre ženskú existenciu a pripravujú ich na zvládnutie danej akadémie, kde budú putovať pre svoje ďalšie vzdelávanie.

Po dovŕšení pätnástich rokov sa podľa profesie, ktorá im bola určená pri narodení, presťahujú do jednotlivých akadémií. Po absolvovaní celého štúdia sa začínajú realizovať a stávajú sa prospešnými pre celú krajinu. V dôchodkovom veku, po päťdesiatke, sú profesionálne skúsené, praxou zrelé a začínajú pracovať ako mentorky/učiteľky/profesorky pre mladé studentky v danom odbore.

Osobitnou kategóriou sú političky, ktoré zvolí Národná rada Ženskej krajiny. Ak to Národná rada odhlasuje a dosadí nejakú ženu do politickej funkcie, je jedno, akú vykonáva profesiu či koľko má rokov. Zo sedemdesiatich percent ide o spy-ky.

Političky žijú v budove parlamentu Národnej rady Ženskej krajiny, kde im vládne a zabezpečuje chod Ženskej krajiny prezidentka. Zároveň spoločne rozhodujú o ústave, úpravách niektorých zákonov, legislatívy, a dokonca riešia aj medziráčské spory. Každý jeden zákon aj riešenie sporu pozostáva z predloženia návrhu, vypočutia pred celým parlamentom a následne parlament hlasuje o rozsudku, čím sa spečatí konečný výsledok prostredníctvom demokratického procesu.

Každých päť rokov stratia ministerky svoje posty a počas hlasovacieho týždňa parlament hlasuje o vyjadrení podpory alebo nepodpory každej jednej ministerky. Pokiaľ sa odhlasuje podpora, ostáva v čele rezortu.

Ak vyslovia nepodporu, z piatich navrhnutých kandidátok sa zvolí nová ministerka. Väčšinou však vzniká opätovná stopercentná podpora a ministerky zastávajú svoj post celý zvyšok života. Po smrti niektorej z nich parlament navrhne päť kandidátok, z ktorých sa hlasovaním vyberie nástupkyňa a usadí sa na voľnú stoličku v konkrétnom rezorte.